

Arrest

nr. 105 242 van 19 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door P. LIPS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de beslissing genomen in hoofde van eerste verzoeker S.K.

1.1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoekers niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sikh van origine te zijn. U bent geboren in 1362 (Afghaanse kalender, ca 1983) in de wijk Shahmir van de stad Ghazni, provincie Ghazni. U bent analfabeet. Sinds uw zevende levensjaar werkt u bij uw vader in de winkel. In 1386 (2007) trouwde u met K.R. (O.V. ...). Het jaar daarop werd uw zoon geboren. Omdat uw familie door de Taliban werd lastiggevallen, verliet u samen met uw echtgenote, uw zoon en uw ouders K. A. (O.V. ...) en S. M. (O.V. X) Afghanistan op 26 qaus 1389 (17 december 2010). Op 22 december 2010 kwam u in België aan waar u zich dezelfde dag vluchteling verklaarde.

Samen met uw familieleden legt u vier taskaras, vier bundels taksdocumenten, drie foto's en één enveloppe neer.”

1.2. Over de gegrondheid van het beroep

1.2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

1.2.2. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

1.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

1.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

1.2.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste decennia werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Doorheen jullie verklaringen hebben u, uw echtgenote en uw ouders immers onvoldoende elementen aangebracht die jullie verblijf in Afghanistan aannemelijk maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat jullie kennis van talrijke aspecten van het dagelijks leven in de stad waar u en uw vader decennialang een winkel uitgebaat zouden hebben, erg beperkt blijft. Zo is het zeer opvallend dat u geen weet heeft van de etnische samenstelling van de stad Ghazni. U beweert geheel verkeerd dat Tadjieken de meerderheid uitmaken, terwijl deze stad in werkelijkheid slechts zo'n 4% Tadjieken telt. Gezien het bijzonder grote belang dat er in de Afgaanse maatschappij aan etnische origine gehecht wordt, is het zeer verwonderlijk dat u op dat vlak de bal geheel mislaat. Als u voorts gevraagd wordt een bekende Tadzjiek van Ghazni te vermelden, bent u daar bovendien niet toe in staat. U kan zelfs geen enkele bekende Afgaanse Tadzjiek vernoemen (CGVS K.S.p.5), wat eveneens erg mag verbazen. De vaststelling dat u niet weet welke de belangrijkste etnie is in de stad Ghazni, is bijzonder merkwaardig en roept zeer ernstige twijfels op bij uw beweringen omtrent uw afkomst.

Ook op aspecten die nauw aansluiten bij uw beroepsactiviteit in Ghazni kan u niet overtuigen. Zo slaagt u er niet in de door uzelf in dollar uitgedrukte waarde van uw huis naar Afghani om te zetten. Nochtans beweert u dat dollar naast Afghani als munteenheid in Ghazni stad gehanteerd wordt. U, een handelaar, zou dan ook enigszins een idee mogen hebben van de wisselkoers tussen beide munten (CGVS K.S. p.4). Over de devaluatie die in 2002 werd doorgevoerd kan uw vader verder slechts zeggen dat er een groot verschil was, de precieze wisselkoers kan hij echter niet weergeven (CGVS M.S. p.3). Verder beweert uw vader dat de nieuwe bankbiljetten op verschillende tijdstippen in omloop werden gebracht. Volgens hem werden de briefjes van 20 en 500 in 1381 (2002) uitgegeven, het biljet van 100 in 1382 (2003) en het biljet van 1000 later. In werkelijkheid werden de nieuwe briefjes samen, in enkele maanden tijd, in omloop gebracht (CGVS M.S. p.3). Verder is ook de vraag van de lokale overheid aan de handelaren van Ghazni in juni 2010 om hun winkels op twee gebedsmomenten te sluiten, u geheel onbekend (CGVS K.S. p.4). Nochtans kan aangenomen worden dat u hiermee geconfronteerd bent geweest indien u werkelijk een winkel in Ghazni had. Ook heeft u geen weet van de wet die de handelaren van Ghazni liet meebetalen voor de properheid van de stad. Nochtans leidde die wet tot protest van de handelaars eind 2006 (CGVS K.S. p.5). Dit zou u als handelaar evenmin ontgaan mogen zijn. Daarnaast kan u de leveranciers van uw winkel niet noemen.

Uw vader zou goederen kopen in Kabul, zo zegt u, maar u kan slechts één van de vijf à zes markten noemen waar uw vader de winkel zegt te hebben bevoorraad (CGVS K.S. p.8). Namen van uw belangrijkste klanten kan u in het geheel niet noemen (CGVS K.S. p.5). Ook dit mag zeer erg verbazen. Uw vader is verder volledig onwetend over wat er zich de laatste jaren in Ghazni-stad heeft afgespeeld. Zo heeft hij geen kennis van protestacties in de stad die nochtans, zoals blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, veelvuldig plaatsvonden (CGVS M.S. p.3). Ook kan hij geen veiligheidsincident de laatste jaren in Ghazni-stad vernoemen. Aangezien de stad onder meer geteisterd werd door raketinslagen en zelfmoordaanslagen is het feit dat uw vader er niets over kan zeggen veelbetekenend voor het geloof dat er aan jullie verblijf in Ghazni gehecht kan worden (CGVS M.S. p.4). Van een inwoner en zeker een handelaar van een provinciehoofdstad kan niet aangenomen worden dat hij zelfs de meest opzienbarende incidenten zoals de dodelijke zelfmoordaanslag in de stad op de vicegouverneur of de luchtaanval op een buitenwijk van de stad zo'n half jaar voor uw verklaarde vertrek, niet bij zijn gebleven.

Uzelf beperkt dan weer de verkiezingsmomenten in Afghanistan na de Taliban tot de twee presidentsverkiezingen: dat er eveneens tweemaal verkiezingen werden gehouden voor het nationale parlement weet u niet (CGVS K.S. p.4). Nochtans werden de laatste parlementsverkiezingen slechts enkele maanden voor uw verklaarde vertrek uit Afghanistan gehouden. Dat u, een handelaar in een stad, totaal onwetend bent over de parlementsverkiezingen die sinds de val van het Talibanregime georganiseerd werden, is uiterst merkwaardig. De verkiezingen werden niet alleen in de media maar ook ongetwijfeld in de dagdagelijkse gesprekken uitvoerig behandeld en zijn bovendien ook erg zichtbaar in het straatbeeld door de talrijke verkiezingsposters en -evenementen. Dat dit hele gebeuren u tot tweemaal toe ontgaan zou zijn, doet andermaal sterk twijfelen aan uw verblijf in Afghanistan.

Uw geografische kennis van Ghazni-stad en haar directe omgeving kan evenmin overtuigen. Zo kan u helemaal geen namen geven van dorpen die de stad omringen (CGVS K.S. p.4). Dit is bijzonder merkwaardig. Als u geconfronteerd wordt met Ahangaran en Khowja Baqal, twee dorpen vlakbij Ghazni-stad, kan u ze niet herkennen (CGVS K.S. p.8). De Khawaja Hakim wijk in de stad zelf kent u evenmin (CGVS K.S. p.5,6) en de naam van de rivier die door de stad Ghazni loopt, is u ook vreemd (CGVS K.S. p.7). Dat u effectief in Ghazni zou hebben gewoond, is dan ook zeer twijfelachtig.

Daarnaast schiet ook de kennis van u en uw vader over de verschillende prominenten van uw stad ernstig tekort om geloof te kunnen hechten aan uw verblijf in Ghazni. Zo zegt de naam Ali

Shah Ahmadzai, die van januari 2007 tot de herfst van 2009 de provinciale politiechef van Ghazni was, u niets (CGVS K.S. p.8). Muhammad Kazim Allayar, die vijf jaar lang de vice-gouverneur was van Ghazni tot hij in 2010 in een zelfmoordaanslag om het leven kwam, is uw vader dan weer onbekend (CGVS M.S. p.3). Van Faizanullah Faizan, die enkele jaren voor uw vertrek de gouverneurspost in Ghazni bekleedde, kan u slechts zeggen dat u wel eens van zijn naam gehoord heeft (CGVS K.S. p.4). Als u gevraagd wordt enige bijkomende informatie te geven over deze gouverneurs blijkt dit een onmogelijke opdracht. U moet bekennen dat uw kennis over deze publieke figuren abrupt stopt bij hun namen. Dat u onder al deze gouverneurs leefde en werkte zonder ook maar iets over de persoon of zijn gouverneurschap te kunnen vertellen, is gezien het belang van deze personen in het alledaagse leven allerm minst geloofwaardig (CGVS M.S. p.3,5,6). Er mag zeker worden vanuit gegaan dat een persoon die als winkelier volop aan het maatschappelijk leven deelnam, een en ander over de belangrijkste personen in Ghazni moet hebben vernomen. Dat uw vader meent dat de gouverneur van 2008 tot 2010, Osman Osmani, een goed mens was die geliefd was bij de bevolking van Ghazni, is bovendien merkwaardig. Dat de man corruptie en machtsmisbruik, waaronder betrokkenheid bij de verkoop van valse paspoorten, de diefstal van olieladingen, de smokkel van chromiet en andere duistere zaakjes werd verweten, weet uw vader niet (CGVS M.S. p.3). De vaststelling dat jullie zo goed als onwetend zijn over de vooraanstaande figuren van Ghazni ondermijnt verder het geloof in jullie verblijf in Ghazni.

Ook de recente geschiedenis van Ghazni is jullie geheel onbekend. Zo heeft u er geen idee van welke partij de macht over Ghazni-stad had voor de Taliban Ghazni in handen nam (CGVS K.S. p.5). U blijkt zelfs geen enkele moedjaheddinpartij te kennen, hetgeen wederom een bijzonder merkwaardige vaststelling is voor iemand die beweert zijn ganse leven in Afghanistan te hebben geleefd. Welke partijen de macht over Ghazni-stad hadden na het presidentschap van Najibullah is een vraag die ook uw vader niet kan beantwoorden (CGVS M.S. p.4). Op de vraag of Ghazni voor of na Kabul in handen van de Taliban kwam, verbaast u met de uitspraak dat dat u niet weet of de hoofdstad al dan niet ooit door de Taliban veroverd werd (CGVS K.S. p.5). De verovering van Kabul door de Taliban is evenwel een mijlpaal in de Afghaanse geschiedenis, die de daaropvolgende jaren zou bepalen. Ook al was u destijds slechts dertien jaar oud, deze gebeurtenis kan geen Afghaanse burger onbekend zijn. Voorts kan u, die destijds achttien jaar oud was, evenmin vertellen hoe het Talibanregime aan zijn einde kwam in Ghazni-stad (CGVS K.S. p.5).

Zelfs over de omstandigheden waarin de dood van uw broer vervat zit, kunnen jullie zich niet uitlaten. Noch u, noch uw vader kan vertellen over de gevechten die volgens jullie plaatsvonden in Ghazni in 1377 (1998) en die de dood van uw broer veroorzaakten. Op deze vraag naar de oorlog die het leven van uw broer eiste, stelt uw vader doodleuk dat hij niet geïnteresseerd was in politiek, hetgeen allerm minst ernstig is (CGVS M.S. p.3-4; CGVS K.S. p.2). Dat niet alleen jullie besef van wat er zich de laatste jaren in Ghazni afspeelde zeer ontoereikend is maar zelfs de cruciale gebeurtenissen van tien, vijftien tot twintig jaar geleden jullie onbekend zijn, stelt jullie verblijf in Ghazni de laatste decennia sterk in vraag.

Als uw vader de open vraag gesteld wordt om aan de hand van allerhande informatie zijn verblijf in Ghazni aannemelijk te maken, kan hij niets concreets aanbrengen (CGVS M.S. p.6). Indien jullie werkelijk steeds in Ghazni hebben gewoond, zou jullie aanwezigheid in deze plaats uw vader toch minstens enige informatie hebben opgeleverd waarmee hij jullie verblijf duidelijk kan maken. De opgemerkte lacunes in jullie kennis over Ghazni zijn dermate flagrant dat jullie verklaarde verblijf in Ghazni geheel ondermijnd wordt.

Daarnaast kunnen u en uw familieleden verschillende eenvoudige vragen aangaande de Hindoes en Sikhgemeenschap in Ghazni niet of slechts foutief beantwoorden, waardoor er ernstig kan getwijfeld worden aan uw bewering dat u effectief van de gemeenschap heeft uitgemaakt. Zo wekt het verwondering op dat zowel u als uw vader er niet van op de hoogte zijn dat er een Sikh van Ghazni kandidaat was bij de parlementsverkiezingen in 2005 (CGVS K.S. p.6; CGVS M.S. p.5). Gezien de geringe omvang van jullie geloofsgemeenschap in Ghazni valt het niet voor te stellen dat jullie, leden van deze gemeenschap, niet zouden geweten hebben dat een van jullie geloofsgenoten dong naar een zetel in het nationaal parlement indien jullie destijds effectief in Ghazni verbleven. Uw vader beweert wel dat er twee sikhs in het nationale parlement zetelen. Hij kan echter niet verduidelijken door welke verkiezingen ze deze zetels verwierven of zelfs maar wanneer ze deze functies bekleedden (CGVS M.S. p.5). Overigens hebben de twee Sikhs die uw vader noemde nooit in het parlement gezeten. Gezien de situatie waarin de Hindoes en Sikhs zich in Afghanistan bevinden, mag het verbazen dat uw vader geen weet heeft van de vertegenwoordigers van jullie gemeenschap in de Afghaanse overheid.

U maakt melding van het bestaan van een school voor Hindoes en Sikhs in Ghazni. Hoewel u een zoon heeft, geboren in 2008, kan u niet vertellen welke vakken er onderwezen worden (CGVS K.S. p.6).

Aangezien uit jullie verklaringen blijkt dat alleen deze school de facto toegankelijk is voor de Sikh-kinderen kan er toch een zekere interesse van u worden verwacht.

Daar uit de literatuur duidelijk blijkt dat de Hindoes en Sikhs door hun geringe aantal en gemeenschappelijk lot vervlochten raakten tot één gemeenschap, mag het verbazen dat uw vader en moeder de namen van de inwonende vrouw en kinderen van jullie Hindoe-buurman niet kennen. Uw vader verklaart zijn onwetendheid door te wijzen op het verschil tussen Hindoes en Sikhs. Gezien objectieve informatie de grenzen tussen de Afghaanse Hindoes en Sikhs weggenomen ziet, is het erg verwonderlijk dat jullie geen beter besef van de Hindoe-familie hebben die in het huis naast het uwe woonde (CGVS A.K. p.3; CGVS M.S. p.5).

Vervolgens dient nog opgemerkt te worden dat uw vader zijn redenen om in Afghanistan te blijven in de moeilijke jaren dat het overgrote deel van uw geloofsgemeenschap het land ontvluchtte niet geloofwaardig weet voor te stellen. Hij stelt immers dat jullie niet over de financiële middelen beschikten om toen het land te verlaten. Uit jullie verklaringen blijkt echter dat jullie veertig jaar lang een goed draaiende zaak hadden en geen financiële problemen. Eveneens waren jullie destijds in het bezit van jullie huis en was de grond eronder reeds voor ongeveer 75% afbetaald. Dat uw vader, een goed presterende handelaar, niet het geld bijeen kon krijgen om jullie vlucht te regelen, roept meerdere vraagtekens op (CGVS A.K. p.2; CGVS K.S. p.9; CGVS M.S. p.4). Bovenstaande opmerkingen schaden verder het reeds sterk gehavende geloof in jullie verklaarde verblijf in Afghanistan.

Tot slot kan ook de informatie die u met betrekking tot uw reisweg weet te geven allerminst overtuigen. Zo kunnen u noch uw echtgenote de trajecten van de vliegtuigen die u tot België brachten ook maar enigszins weergeven. Jullie weten slechts dat jullie het eerste vliegtuig ergens in Pakistan namen. De bestemming van dat vliegtuig en ook van het daaropvolgende vliegtuig zijn jullie onbekend. Nochtans beheersen zowel u als uw echtgenote het Punjabi en verstaat u Pashtou terwijl uw vrouw Engels kan. Dat jullie zowat al de gangbare Pakistaanse talen kunnen maar desalniettemin geen idee hebben van de plaats waar jullie in Pakistan het vliegtuig namen of welke bestemming omgeroepen werd, is weinig aannemelijk (CGVS K.S. p.3,4; CGVS R.K. p.2,4). Even bevreemdend is jullie bewering dat jullie geen paspoort in handen hebben gehad op uw reis naar België. Gezien de strenge veiligheidsmaatregelen die op internationale luchthavens gehanteerd worden, is het allerminst geloofwaardig dat de smokkelaar te allen tijde de documenten bij zich hield, zoals jullie beweren (CGVS K.S. p.3,4; CGVS R.K. p.4). Dat jullie geen geloofwaardige verklaringen kunnen afleggen over de route die jullie volgden en over de wijze waarop jullie reisden, ondergraaft volledig het geloof in jullie vertrekpunt en de reisdocumenten waarover jullie beschikten.

Omwille van bovenstaande redenen dient te worden besloten dat allerminst kan aangenomen worden dat jullie beweringen over jullie verblijf in Afghanistan op de waarheid berusten. Als gevolg hiervan kan evenmin geloof worden gehecht aan uw asielmotieven, die zich immers recentelijk in Afghanistan zouden hebben afgespeeld.

Bijkomend kan erop gewezen worden dat ook omwille van volgende elementen het relaas waarop jullie jullie terugkeervrees steunen niet als geloofwaardig kan beschouwd worden. Het hele concept dat jullie ophangen, m.n. dat de Taliban zo'n twee jaar lang maandelijks zo niet wekelijks het dak van jullie huis beklom in het centrum van de stad Ghazni om geweerschoten af te vuren zonder dat er aan het hele opzet (op de aanwezigheid van de Taliban na) negatieve gevolgen voor jullie verbonden zijn, is volstrekt onaannemelijk. Het valt niet in te denken dat de Taliban telkens opnieuw dezelfde positie kiest in het centrum van een provinciale hoofdstad zonder dat de veiligheidstroepen of zelfs maar uw buurtbewoners gealarmeerd werden (CGVS R.K. p.3; CGVS A.K. p.3). Aan de redenen die u aanhaalt ter staving van uw vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan kan derhalve geen geloof gehecht worden.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 17 december 2010. Hierin wordt gesteld dat volgens een aantal berichten hindoes en sikhs te maken krijgen met 'societal discrimination, harassment and, in some cases, violence'. UNHCR stelt dat leden van minderheidsgroeperingen zoals de hindoes en de sikhs 'may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case'. De loutere vaststelling dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een hindoe/ sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

Dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht, is eveneens belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Zo u al ooit in Afghanistan woonde en uit dit land afkomstig bent, dient uit bovenstaande vaststellingen minstens te worden besloten dat u reeds sinds zeer lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

De neergelegde documenten kunnen jullie aanspraken op een verblijf in Afghanistan tot eind 2010 niet ondersteunen. Integendeel, de identiteitsdocumenten die u neerlegt zijn ofwel van een respectabele leeftijd ofwel van erg betwistbare origine. Zo werd de taskara van uw vader uitgegeven op 12/6/1339 (3 september 1950), terwijl die van uw moeder van 1352 (1973) dateert (CGVS K.S. p.6). Gezien de ouderdom van beide documenten kunnen ze niet pleiten voor jullie verblijf in Afghanistan. U en uw echtgenote leggen twee documenten neer die volgens u slechts zes maanden voor uw vertrek opgemaakt worden. Als u ermee geconfronteerd wordt dat jullie taskaras volgens de uitgiftedatum 21 jaar voor jullie vertrek uitgegeven werden, stellen u en uw vrouw dat de smokkelaar het voor jullie verkreeg om te dienen als bewijs voor uw herkomst in het land van uw bestemming (CGVS K.S. p.3,6; CGVS R.K. p.2). Dat u en uw echtgenote slechts valse documenten neerleggen ter staving van jullie identiteit wekt allerminst vertrouwen inzake uw herkomst of zelfs huidige nationaliteit. De drie foto's tonen een Sikh tempel. Uit de foto's kunnen evenwel geen conclusies worden getrokken aangaande uw verblijf in Afghanistan. De neergelegde taksdocumenten en vergunningen voor het uitbaten van een winkel zijn slechts kopieën waardoor het niet mogelijk is hun authenticiteit na te gaan. Dat het taksdocument dateert van na jullie aankomst in België maar desalniettemin uw vaders naam draagt, verklaart uw vader door te stellen dat hij iemand de opdracht gaf de taks in uw naam te betalen. Indien het mogelijk is, zoals hij zegt, om de documenten te laten opstellen op zijn naam in

zijn afwezigheid kan er aan de documenten geen bewijs van jullie verblijf in Afghanistan worden ontleend (CGVS M.S. p.2; CGVS K.S. p.3).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2.6. Blijkens de bestreden beslissing wordt de asielaanvraag van verzoeker dus afgewezen omdat hij en de leden van zijn familie die hem vergezelden onvoldoende elementen hebben aangebracht die hun verblijf in Afghanistan aannemelijk maken. De bevindingen van de verwerende partij, in de mate dat ze betrekking hebben op het niet aannemelijk gemaakt zijn van het verblijf van verzoekers in de stad Ghazni, alwaar zij hun vervolgingsvrees situeren en het reëel risico op ernstige schade, zijn pertinent en vinden steun in de stukken van het administratief dossier. Het komt dus aan verzoekers toe om deze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

1.2.7. Verzoekers verzetten zich vooreerst tegen het motief dat de neergelegde documenten het verblijf in Afghanistan niet kunnen ondersteunen. Zij verwijzen naar de taskara's van vader en moeder, die werden uitgegeven respectievelijk in 1950 en 1973 die in de beslissing worden aangehaald en stellen dat de verwerende partij de echtheid ervan niet betwist, of minstens geen motieven geeft waarom zij deze niet als echt zou kunnen aanvaarden. Zij leidt uit beide documenten alleen af dat zij geen bewijs van recent verblijf in Afghanistan leveren. Voorts verwijzen verzoekers ook naar een militair zakboekje van de derde verzoeker, stellende dat enkel staatsburgers een legerdienst kunnen vervullen.

De nationaliteit van derde en vierde verzoekers staat dus vast, alsmede die van eerste verzoeker die als hun zoon dezelfde nationaliteit heeft verworven.

Wat betreft de taskara's die eerste en tweede verzoekers bijbrengen, menen zij dat zij een aannemelijke verklaring hebben gegeven voor het verkrijgen van die documenten, met name zouden zij volgens de smokkelaar dienen als bewijs van hun herkomst. Hieruit kan geen bedrieglijk handelen worden afgeleid, zo wordt gesteld.

De taksdocumenten en vergunningen op naam van de derde verzoekende partij en haar vader refereren naar een periode van zestien jaar en niet enkel naar het laatste jaar 1388. In tegenstelling tot wat de verwerende partij doet gelden heeft de derde verzoekende partij deze documenten niet laten opstellen op haar naam en in haar afwezigheid, ze bestonden al voor het vertrek en zij gaf geld om deze bestaande aanslagen te betalen na haar vertrek. De taksdocumenten en vergunningen geven daarom minstens, als kopieën, een begin van bewijs van het recent verblijf in Afghanistan en in Ghazni in het bijzonder. Geen enkele smokkelaar zal het in zijn hoofd halen om valse belastingformulieren op te stellen.

1.2.8. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

1.2.9. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

1.2.10. Artikel 48/4, § 1 van dezelfde wet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

1.2.11. Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

1.2.12. Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

1.2.13. Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de asielzoeker stoot op moeilijkheden, zowel in rechte als in feite. Het feit dat de Raad overeenkomstig de artikelen 144 en 145 van de Grondwet geen rechtsmacht heeft om de nationaliteit van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is, mag er niet toe leiden dat het onderzoek naar de gegrondheid van een asielaanvraag onmogelijk wordt gemaakt. In geval van twijfel komt het beide partijen toe de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

1.2.14. Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

1.2.15. *In casu* leggen verzoeker en zijn familieleden identiteitsdocumenten voor die ofwel van een respectabele leeftijd zijn, zoals dat ook al in de bestreden beslissing werd gesteld, ofwel van erg betwistbare origine. De taskara van de vader werd uitgegeven in 1950, deze van de moeder in 1973. De zoon en de schoondochter leggen twee taskaras neer die luidens de verklaringen slechts zes maanden voor vertrek worden opgemaakt maar die blijken te zijn uitgegeven 21 jaar voor hun vertrek. Zelfs aangenomen dat uit deze documenten zou kunnen worden besloten dat de verzoekers over de Afghaanse nationaliteit beschikken, kunnen zij, gelet op hun leeftijd, geenszins het bewijs vormen voor hun recent verblijf in Ghazni, zoals dat werd gesteld door de verwerende partij. In zoverre wordt verwezen naar het militair zakboekje van verzoekers vader, moet worden vastgesteld dat het geen

afzonderlijk neergelegd stuk betreft, doch een melding in dienst taskara van zijn legerdienst, zodat het evenmin kan dienen als bewijs van het recente verblijf in Ghazni. Ook de taksdocumenten en vergunningen die worden voorgelegd, kunnen geen bewijs daarvan uitmaken. Het betreft immers loutere kopieën die gemakkelijk te vervalsen zijn, zodat de authenticiteit ervan niet vaststaat. Bovendien kunnen deze stukken slechts als bewijs gelden voor het recente verblijf in Ghazni indien ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, hetgeen niet het geval is volgens de motieven van de bestreden beslissing.

1.2.16. Ten aanzien van de bevindingen in de bestreden beslissing over het gebrek aan kennis van het dagelijkse leven in Afghanistan, doen verzoekers gelden dat de derde verzoekende partij weet te vermelden dat op het moment van vertrek nog een 34-tal families achterblijven, hetgeen controleerbaar is en meteen aangeeft dat er geen redenen zijn om te twifelen aan het recente vertrek van de familie eind 2010. Hij geeft overigens toe niet met de voorgaande vluchtelingengolven te zijn vertrokken omdat de financiële middelen toen ontbraken. Daarentegen was de algemene situatie in Afghanistan tot voor de bezetting van het huis van verzoekende partij geen onmiddellijke aanleiding om te vluchten: de winkel rendeerde, zij beschikte over radio, elektriciteit, tv etc. Omdat vierde verzoekende partij zeer goed de geburen en hun familiesamenstelling van hun wijk kan noemen of ook de plaatsen met lokale naamsvariant al is zij daar zelf niet gekomen, toont zij aan dat zij voldoende kennis heeft van de lokale leefwereld. Samengelezen met de specifieke antwoorden van de verschillende verzoekende partijen op de verschillende vragen van verwerende partij (tv- en radioprogramma's hoewel zij weinig tv keken of radio luisterden, Sikh gemeenschappen, Sikh tempels, mandirs, verschillen met Hindoe in geloof en omgang, belangrijke gebeurtenissen, verkiezingen, machthebbers, plaatsen, geld, koop van het huis, huur van de winkel, vergunningen, wijze van innen van de belastingen over verschillende jaren, etc.) en zelfs rekening houdende met het feit dat de zoon nooit naar school ging of zij meden naar buiten te gaan bij geweldmomenten na de dood van de zoon/broer dan nog kan een voldoende volledig beeld gevormd worden van de lokale verblijfsituatie van verzoekende partij die de verschillende voorbeelden die verwerende partij weerhoudt om het tegenovergestelde te beweren namelijk dat zij niet recent uit die streek afkomstig zijn, tegenspreken. Bijvoorbeeld is het logisch dat derde verzoekende partij niet weet welke de vakken op school waren omdat haar zoon eerste verzoekende partij nooit naar school is gegaan. Het is, zo concluderen verzoekers, niet ernstig dat verwerende partij enkel de ontbrekende antwoorden bij elke verzoekende partij apart selecteert om tot onvoldoende elementen voor het bewijs van een recent verblijf te komen en niet kijkt naar het totale beeld van het recent verblijf die uit de samenlezing van de verschillende antwoorden op de verschillende vragen afdoende blijkt. De samenlezing van de vier verklaringen van verzoekende partij geeft een afdoende volledig beeld om tot het recent verblijf van verzoekende partij te kunnen besluiten minstens om een afdoende volledig beeld te kunnen vormen van de inschatting van de situatie waarin verzoekende partij en haar familie verbleef om tot het recht op de subsidiaire bescherming te kunnen besluiten.

1.2.17. De Raad stelt in eerste instantie vast dat de informatie waarnaar gepeild werd betrekking heeft op het dagdagelijkse leven in de stad Ghazni, zelfs op aspecten die zeer nauw aansluiten bij verzoekers beroepsactiviteit -met name het uitbaten van een handel-, de belangrijkste gebeurtenissen die zich de laatste jaren in Ghazni-stad hebben afgespeeld, de geografie van Ghazni-stad en omgeving, de kennis van prominenten van de stad, de recente geschiedenis van de stad, de omstandigheden waarin de dood van verzoekers broer vervat zit en de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Ghazni. Van elke asielzoeker die beweert dat hij recent uit de stad afkomstig zou zijn, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat hij op het merendeel van deze vragen correct zouden kunnen antwoorden, hetgeen, zoals omstandig gemotiveerd in de bestreden beslissing, geenszins het geval blijkt. De bewering van verzoekers dat zij meden naar buiten te gaan bij geweldmomenten doet daaraan geen afbreuk, nu het gezelschap een familie van handelaars zou zijn geweest. Het gaat derhalve niet op, zoals verzoekers thans proberen te doen, om de fragmentarische en beperkte kennis die elk van hen heeft aan de dag gelegd samen te leggen tot één geheel en waaruit dan zou moeten worden afgeleid dat dat zou volstaan om het verblijf aannemelijk te maken. Overigens, in de mate dat verzoekers stellen dat datgene wat wél werd verklaard verifieerbaar is, dient erop te worden gewezen dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf ligt. Ten slotte kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat, wanneer aan verzoekers vader de open vraag wordt gesteld om, aan de hand, van allerlei informatie zijn verblijf in Ghazni aan te tonen, hij daarop niet met concrete gegevens kan antwoorden. Van een handelaar die aldaar een goed draaiende zaak zou hebben gehad, is dit volstrekt ongeloofwaardig.

1.2.18. Verzoekers gaan verder slechts in zeer beperkte mate in op de bevindingen van de verwerende partij: ze herhalen hun verklaringen over het feit dat zij niet vertrokken zijn bij eerdere vluchtelingengolven omdat er toen geen geld zou zijn geweest maar gaan volledig voorbij aan het

terecht gestelde in de bestreden beslissing, met name het feit dat uit de verklaringen blijkt dat zij veertig jaar lang een goed draaiende zaak hadden en geen financiële problemen, zij destijds in het bezit waren van hun huis en de grond eronder reeds voor ongeveer 75% was afbetaald, zodat het niet aannemelijk is dat de vader, een goed presterende handelaar, niet het geld bijeen kon krijgen om de vlucht te regelen.

1.2.19. Met betrekking tot het gebrek aan kennis over de vakken die in de school voor Sikhs werden onderwezen, kan worden vastgesteld dat dit, in het licht van alle vastgestelde foutieve of ontbrekende antwoorden, in wezen een overtollig motief is dat niet tot een andere beoordeling kan leiden zodat verzoekers geen belang hebben bij het eventueel gegrond bevinden van hun argumenten dienaangaande.

1.2.20. Wat betreft het motief dat betrekking heeft op de concrete vluchtmotieven van verzoekers, m.n. dat de Taliban zo'n twee jaar lang maandelijks zo niet wekelijks het dak van jullie huis beklom in het centrum van de stad Ghazni om gewerschoten af te vuren zonder dat er aan het hele opzet (op de aanwezigheid van de Taliban na) negatieve gevolgen voor jullie verbonden zijn, volstrekt onaannemelijk is omdat niet valt in te denken dat de Taliban telkens opnieuw dezelfde positie kiest in het centrum van een provinciale hoofdstad zonder dat de veiligheidstroepen of zelfs maar uw buurtbewoners gealarmeerd werden, doen verzoekers gelden dat de verwerende partij op een absurde manier heeft gereageerd. Het was, zo stellen zij, namelijk zo dat de Taliban alternatief en onvoorspelbaar hun offensieve posities innamen. Evenwel doet dit naar het oordeel van de Raad geen afbreuk aan het gestelde in de bestreden beslissing, gezien verzoekers zelf verklaarden dat zo'n twee jaar lang maandelijks, zo niet wekelijks de Taliban het dak van hun huis beklom. Die "onvoorspelbaarheid" waarover verzoekers het hebben, moet derhalve ernstig worden gerelativeerd, en in die optiek blijft het motief onverminderd overeind.

1.2.21. Uit hetgeen voorafgaat, en gelet op het feit dat het overgrote deel van de bevindingen van de verwerende partij en de terechte conclusies die zij daaruit heeft getrokken door verzoekers niet met concrete argumenten worden betwist, kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat verzoekers hun verblijf in Ghazni niet aannemelijk hebben gemaakt.

1.2.22. Door de verwerende partij wordt niet betwist dat verzoekers beschikken over de Afghaanse nationaliteit en behoren tot de Sikh-minderheid en evenmin dat Sikhs en Hindoes in Afghanistan een risicoprofiel hebben en te lijden hebben onder vervolging, zoals reeds aangegeven in de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden, inzonderheid het feit dat zij weinig of geen affiniteit hebben met Afghanistan en überhaupt niet kan worden vastgesteld dat zij daar nog familie hebben of een netwerk waar zij kunnen op terugvallen, is de Raad *in casu* dan ook van oordeel dat verzoekers niet zouden kunnen "terugkeren" naar Afghanistan.

1.2.23. Echter, door over hun verblijf ongeloofwaardige verklaringen af te leggen, maken verzoekers het zelf niet aannemelijk dat zij vluchteling zijn of in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Het is immers niet onwaarschijnlijk dat zij de nationaliteit van een ander land bezitten of in een ander land een beschermingsstatus genieten, gelet op het feit dat miljoenen Afghanen sinds decennia buiten Afghanistan wonen en leugenachtige verklaringen werden afgelegd over waar de familie de laatste jaren verbleef. De identiteitsdocumenten die allemaal zeer oud zijn en die geen enkele indicatie geven over hun werkelijke verblijfplaats(en) en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor hun komst naar België, sluiten evenmin uit dat verzoekers de nationaliteit van een ander land bezitten of in een ander land een beschermingsstatus genieten. Het louter voorleggen van hun Afghaanse identiteitsdocumenten zoals *in casu* ontslaat verzoekers niet van de plicht tot medewerking die op hen rust. Immers, wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling "*het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft*" (artikel 2, k van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming) verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is. De vluchtelingenstatus kan in dat geval slechts worden erkend wanneer men de bescherming van geen van de landen waarvan men de nationaliteit bezit kan of wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging (G. S. GOODWIN-GILL, *The Refugee in International Law, Second Edition*, Oxford, Oxford University Press, 1996, 43-44). Er is, met andere woorden, geen nood aan internationale bescherming is als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliezen verzoekers hun belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen als blijkt dat zij reeds in

een ander land als vluchteling erkend zijn of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming hebben verkregen.

1.2.24. Verzoekers geven de Belgische asielinstanties het raden naar de plaats(en) waar zij voor hun komst naar België hebben verbleven en waar zij mogelijk bescherming genieten of het staatsburgerschap kregen toegekend. Zij geven hiermee naar het oordeel van de Raad uiting van een manifeste onwil om te voldoen aan de medewerkingsplicht die op hen rust. De Raad verwijst in dit verband nog naar hoger aangehaalde richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004. Overeenkomstig artikel 4 van hoofdstuk II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming) "*mogen (de lidstaten) van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient*", waarbij onder "elementen" wordt verstaan "*de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf (eigen onderlijning), eerdere asielverzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom een verzoek om internationale bescherming (wordt) ingediend. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend wanneer is voldaan aan de volgende voorwaarden: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven, b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen, c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare informatie die relevant is voor zijn verzoeker, d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan geven waarom hij dit heeft nagelaten en e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. (...)*".

1.2.25. Indien de asielzoeker dus verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en een correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad herhaalt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekers dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. Een en ander geldt des te meer nu er niet aan kan worden voorbijgegaan, en het wordt door de verzoekers ook niet betwist – zij verwijzen zelf naar de vluchtelingengolven – dat, zoals in de bestreden beslissing gesteld, sedert decennia miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst leven; dat grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, dat anderen zich gevestigd hebben in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India en dat zij daar mogelijks een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven hebben. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland -waartoe niet anders dan kan worden besloten gelet op verzoekers hun manifest bedrieglijke verklaringen met betrekking tot hun verblijf in Afghanistan – valt niet uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak op internationale bescherming in het Rijk zou wegvallen (RvS 25 maart 2010, nr. 202.357; RvS 29 maart 2010, nr. 202.487).

1.2.26. Verzoekers dragen zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor. Door hun gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekers voor hun aankomst in België leefden, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij hun werkelijke streek van herkomst verlieten. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekers de bron van hun vrees situeren. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maken verzoekers bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koesteren, of een reëel risico op ernstige schade die zij mogelijk zouden lopen.

1.2.27. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan eerste verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het middel is niet gegrond.

2. Over de beslissingen genomen in hoofde van de tweede, derde en vierde verzoekende partijen

2.1. In deze bestreden beslissingen wordt gesteld dat de verzoekende partijen hun asielaanvraag baseren op dezelfde motieven als deze die door eerste verzoeker, S.K. werden aangehaald en wordt de hierboven beoordeelde eerste bestreden beslissing integraal geciteerd.

2.2. Uit de gegevens van het dossier blijkt inderdaad dat tweede, derde en vierde verzoekers hun aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbinden aan deze van S.K. Zij roepen geen eigen motieven in noch worden in het verzoekschrift middelen aangehaald die betrekking hebben op hun individuele situatie. Derhalve kan, gelet op hetgeen sub 1 werd gesteld, in hunnen hoofde evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS